

VZPOMÍNKY VZNAHANKY VZITREKY

HOST

PĚTRA
SLOVÁKOVÁ

© Petra Slovákova, 2022

Cover images by Peyker,

Pecold and Dotted Yeti / Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

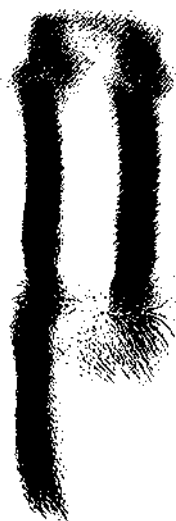
ISBN 978-80-275-1505-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1506-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1507-3 (MobiPocket)

P R O L O G

J A N A

Pokoj zalévalo světlo, které dopadalo vysokými okny bez záclon. Byla jsem tu tolikrát, že mi připadal důvěrně známý. Tehdy i teď.

Petr se ke mně otočil, vyrušen magií mého cestování, a přimhouřil oči proti světlu.

„Baf,“ užívala jsem si tu vteřinu zaváhání, kdy sebou takřka neznatelně škulbl.

„Ahoj,“ odpověděl a sklopil hlavu k misce s vodou.

„Lekl ses?“ zeptala jsem se škodolibě.

„Jasně, že ne. Počkej, až se jednou potkáme. Budu tě strašit pokaždé, když to nebudeš čekat,“ slíbil. Hořce jsem si uvědomila, proč míval takovou radost, když se někde objevil a já málem dostala infarkt. Bylo hodně věcí, které jsem začínala já, a on mi je jen vracel. Teprve jsem se však dostávala na začátky příběhů.

Pak jsem uviděla jeho tvář. Na obličejí se mu z obou stran vybarvovaly velké podlitiny. Měl natržený ret a pod nosem čerstvou krev. Vyždímal hadr a utřel si rozbité obočí. Seděl na posteli do půl pasu nahý, a tak bylo vidět modřiny, které měl na hrudi a zádech.

„Proboha, kdo tě tak zřídil?“ zeptala jsem se, ačkoliv odpověď jsem tušila.

„Mabrok. Kdo jiný?“

„Co se stalo?“

„Nic. Trénoval jsem,“ řekl to lhostejně a snažil se udržet svůj neutrální výraz. „Teda, on trénoval mě, pokud se to tak dá říct.“

„Vypadáš hrozně,“ konstatovala jsem.

„Vím, mám zrcadlo.“

„Promiň.“

„To nic,“ zašeptal. Přiložil si hadr na rozbitý nos a sykl. „Debilní magie, kdybych uměl aspoň trochu léčit,“ zamručel.

„Máš jiné přednosti,“ namítla jsem ve snaze ho povzbudit.

„Jo, nadpřirozenou krásu, která ale funguje, jenom když nemám ksicht na maděru.“

„A taky jsi zapomněl na svůj pověstný optimismus.“

Ta poznámka mu konečně vyloudila letmý úsměv na rtech. Hodil hadr do vody a otočil se ke mně.

„A co ty tu tak sama? Přišlaš mě navštívit v mé samotě?“

„Asi jsi mi chyběl,“ snažila jsem se, aby to vyznělo s nadhledem. Přesto se mi nitro stahovalo bolestí, kdykoliv jsem znovu viděla jeho tvář. Vstal a několika kroky překonal vzdálenost mezi námi. Hleděla jsem do jeho zelených očí s kočičími zorničkami. Srdce mi prudce bušilo. Čas, který jsem s ním trávila, mi povážlivě krátil budoucí možnosti. Jenže já ho potřebovala vidět. Chtěla jsem být s ním. Nebylo moc věcí, které by mě v poslední době držely nad vodou. Zkoumavě si prohlížel můj obličej.

„Že by ti opravdu bylo smutno?“

„Spíš chvilková slabost,“ popíchla jsem ho.

„To už teď nezamluvíš. Ale jestli jsi mi chtěla namasírovat záda, mělaš přijít dřív. Takhle už mě zvalchovali na cvičáku.“

„Neměl ses nechat.“

„Kdyby mi někdo fandil, možná bych v sobě objevil skryté možnosti,“ mrkl na mě.

„Nebo bys koukal po holce a pak dostal ještě větší nakládačku.“

„To už snad ani nejde, ledaže by po mně skákaly gorily,“ ucedil a utřel si nos do kapesníku. „Zatím sice nevím, jaké to je, když po tobě skáče gorila, ale určitě nic příjemného. Martin, co proti mně stál dneska, je s opicí skoro srovnatelný. Rozměry i inteligencí.“

„Vůbec ti to nezávidím, ale jestli tě to uklidní, mně stačí ke zmrzačení jakákoliv míčová hra, nepotřebuju ani pomoct od jiných.“

„Nevíš, o co přicházíš,“ utrousil pobaveně.

„Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptala jsem se, když mimoděk zaskučel.

„Vzhledem k tomu, že mi nemůžeš pofoukat bebíčka, tak ne. Má přijít Kat a přemýšlím, jestli to brala kolem světa nebo zabloudila na schodišti.“

„Takže ty už sis domluvil jinou společnost,“ ušklíbla jsem se. Zastavil se kousek ode mě a sklonil se. Měli jsme obličje jen kousek od sebe.

„Víš, že bych tě za nic nevyměnil.“

„To ani nemůžeš, když nás dělí časová propast,“ popíchl jsem ho.
„A kdo ví, jestli to neříkáš každé, když tu zrovna nejsem.“

„Měla bys chodit častěji, aby ses přesvědčila, jestli to je pravda.“

„Ještě by ti narostlo už tak nebetyčné ego.“

„To snad ani nejde,“ usmál se. Ozvalo se tiché zaklepaní.

„Jo?“ prohodil přes rameno. Otočil se k dívce, která přišla. Tázavě nadzvedla obočí a na rtech jí zahrál úšklebek.

„Srazil ses s kamionem?“ zeptala se hubená zrzka.

„Mělas vidět, jak dopadl,“ odpověděl a sedl si zpátky na postel.

„Raději to pojďme léčit hned, vypadá to, že tentokrát ti ten frňák fakt přerazil. Ale musím se mrknout.“

„Jsem celý tvůj,“ prohodil sarkasticky a nenápadně se ohlédl svým směrem. Kat mě neviděla, takže netušila, že je pozoruju. Položila mu prsty na nosní chrupavku a on sykl.

„Nevrť se!“ okřikla Kat Petra, když si znovu instinktivně přitiskl ruku na obličej.

„Jestli to není tak hrozné, nech to být.“

„Pan chytrák, co? A jak to asi bude vypadat, až ti to podesáté sroste křivě? Tak sklapni a nech mě dělat mou práci!“

„Podesáté to už snad nebudeš muset léčit, to mě spíš dřív umlátí k smrti.“

Spustil třesoucí se ruce do klína a nechal krev, aby mu tekla po obličejí. Kat si k němu sedla a opatrně položila prsty na jeho tvář.

Kolem rukou jí zazářilo bílé světlo a pokoj naplnil takřka neviditelný opar, který jsem vnímala zkreslením v čase jako opalizující mlhu. Ozvalo se křupnutí a následoval výkřik.

„Do hajzlu... to bolí jako prase!“ zaskučel.

„Neboj, vydrž ještě chvilku a zas budeš nejkrásnější.“

„No to bych prosil,“ odpověděl. Rty měl pevně sevřené a po lících mu tekly slzy. Když Kat skončila s léčením a vstala, viditelně si oddychl. Přešel k zrcadlu a prohlédl se. Shledal, že má nos stejný jako předtím. Zkusmo se dotkl chrupavky a nakrčil čelo. Pak odešel do koupelny a chrstl si do obličejí studenou vodu. Sebral ze země zakrvácené tričko a utřel se do něj. Všiml si, jak ho pozoruju. Opřel se o stěnu a laškovně na mě mrkl. Nebyl ještě tak svalnatý a chyběla mu některá tetování.

„Kvůli mně tu pózovat nemusíš,“ rýpla si Kat. Přešel to, aniž ze mě spustil oči. Užival si, jak na něho civím. Parchant samolibý!

„Jestlis takhle zíral do zdi na cvičáku, nedivím se, jak jsi dopad. Měl bys na sebe dávat větší pozor. Přece tě nemůžou pokaždé tak zmlátit,“ řekla Kat. Petr zvážněl, jak se musel v myšlenkách vrátit do své tíživé situace. Najednou na něm byly vidět starosti, se kterými jsem mu nemohla ani neuměla pomoci. A výzvy, o nichž netušil, jestli je zvládne. Možná pro něj byly moje návštěvy záchytným bodem, rozptýlením v těžkých situacích, ale rozhodně ne východiskem z toho, čemu musel u Mabroka čelit. Snažil se odlehčovat situaci, ale bylo mi jasné, že to bral až moc vážně. Já věděla, jak jeho příběh dopadne. On ne.

„Jestli nebudu lepší, brzy mě zabije,“ hlesl a mně bylo jasné, že mluví spíše ke mně. „Jsem zoufale pomalý. Musím víc makat.“

„Kladeš na sebe dost velký nároky,“ upozornila ho Kat.

„Musím. Když budu nejlepší, tak se mě nebude chtít zbavit. A já musím přežít.“

„Musíš,“ řekla jsem. Tázavě nadzvedl obočí v nevyřčeném proč. „Já tě potřebuju...“ *Živého. Abys nás zachránil. Abys mi ukázal, co mám udělat.*

Ztěžka polkl. V očích se mu zrcadlil smutek. Vypadal náhle ještě unaveněji. A zbitý jako pes.

„Jsi tím jak posedlý,“ konstatovala Kat.

„Někdo to musí udělat...“

„Proč zrovna ty?“

„Kolikrát to ještě potřebuješ slyšet?“

Odvrátila jsem pohled. Hrdlo jsem měla sevřené a docházel mi čas. Chtěla jsem tu zůstat. S ním. V jakémkoliv čase, jen abych se nemusela vracet do toho svého, k vlastnímu životu, smutku a samotě. Všechno tu bylo takřka stejné jako v současnosti, až na jednu věc. Na to, že Petr byl pryč.

Otevřela jsem oči. Pořád jsem nemohla z hlavy dostat ty neodbytné myšlenky. Věděla jsem, že si ubližuju tím, jak ho vídám, ale nedokázala jsem se toho vzdát. Seděla jsem na schodech před panelákem. Hustě pršelo, vlasy se mi lepily na obličej a z oblečení mi crčela voda. Hleděla jsem do mlžného oparu, který občas proťaly reflektory kolemjedoucích aut. Šerilo se. Od úst mi šla pára, protože bylo chladno.

Je tak krásné cítit déšť. Cítit se svobodný...

Nechtěla jsem se vracet domů, a tak jsem bloumala ostravskými ulicemi. Neměla jsem moc přátel, se kterými bych si mohla promluvit. Alex byl v práci, sám to nezvládal, a já se potýkala s každodenní rutinou. Se školou, povinnostmi a vzpomínkami, které bolely. Vypila jsem třetinu z flašky rumu, kterou jsem si koupila, abych se uklidnila, ale bylo mi ještě hůř. Potřebovala jsem vypnout, ale kvůli matce jsem měla k chlastu odpor a stačilo mi málo, abych se dostala do nálady. Tentokrát mi ovšem nebylo líp, spíš naopak.

Když jsem si vzpomněla, že mám v telefonu Reisovu adresu, neváhala jsem a zadala ji do mapy. Vyrázila jsem k němu, ačkoliv už bylo dost pozdě. Chtěla jsem si zoufale promluvit s někým, kdo by mě pochopil.

Teď jsem před jeho domem váhala a to, co mi přišlo jako dobrý nápad, bylo náhle zavrženíhodné. S představou, že ho budu jen otravovat, jsem se neodvážila zazvonit. Promokla jsem už cestou, a teď jsem navíc mrzla. Přesně takhle zuboženě jsem se cítila i psychicky.

Vstala jsem s tím, že odejdu, ale než jsem stačila udělat pár kroků, vchodové dveře se otevřely. Otočila jsem se. David měl na sobě vytahané triko a tepláky. V jedné ruce držel špatně poskládaný deštník a ve druhé odpadkový koš. Chvíli jsme na sebe jen hleděli. Davidovy oči byly stejně unavené a nešťastné jako moje.

„Jano, co tu děláš?“

„Já, já...“ zakoktala jsem. Napadlo mě vrátit se časem, lehce pozměnit události a ztratit se dřív, než jsme se potkali, ale on jako by přesně věděl, k čemu se chystám.

„Ať tě to ani nenapadne. Pojď dovnitř. Já to jen vyhodím,“ řekl a vrazil mi deštník do ruky, i když ze mě crčely proudy vody. Doběhl kombinovaným stylem s legračními přískoky, kličkováním kolem

kaluží a občasnými přešlapy k popelnici, kam vysypal odpadky. Pak se tím samým způsobem vrátil. Odemkl vchod a postrčil mě dovnitř. Když jsem se vydala za ním do bytu, zůstávaly po mně louže. Zastavila jsem se v předsíni. Sundala jsem si boty i ponožky a stála bosá na šedivých kachličkách. David mi přinesl obrovskou osušku. Zabalil mě do ní a pobídnul mě, abych šla za nimi do obýváku. Jeho dcera seděla u konferenčního stolku. Kolem měla polštáře a na skleněné desce rozházené pastelky, kterými kreslila nějaký obrázek.

„Ahoj,“ pozdravila mě. Tiše jsem odpověděla. David mi přinesl župan.

„Nemám tu nic, co by sis mohla obléct, abys tu nemusela sedět mokrá, ale tohle ti snad bude.“

Beze slova jsem na něj hleděla, až položil župan na židli a chytil mě za rameno.

„Co se stalo? Pověz mi to.“

Několik dní jsme se neviděli. Nevolal mi, nechával mě být, protože jsem podle něj potřebovala pauzu. Nejdřív jsem si říkala, že to možná bude fajn. Že si odpočinu, protože jsem byla unavená a otupělá. Jenže když jsem měla čas přemýšlet nad věcmi, které se staly, kdeco se mi rozleželo a já zase sklouzla k lítosti, výčítkám, sebeobviňování a dalším věcem. Po událostech v domě na rozhraní jsme pořád trávili čas u výslechů, psychiatra a neustále tvořili součást dalšího vyšetřování. A pak jako by to všechno skončilo. Léto bylo to tam, a když jsem nedocházela k policii, budil můj život alespoň částečné zdání normalnosti. Vrátily se povinnosti v podobě školy, ale můj rozvrh po výuce vypadal jako přes kopírák. A všechno bylo zase tak ubíjející. Seděla jsem doma na gauči, tupě zírala na televizi a přemýšlela. Na témže místě jsem jedla i spala, pokud se mi podařilo zamhouřit oko a nebudily mě noční můry. Po nocích jsem brečela. Už jsem si občas připadala jako moje ožralá matka. Ztratila jsem zájem o cokoliv kolem sebe. Všechno mi bylo tak nějak jedno. Věci mi připadaly malicherné a bez smyslu.

„Nestalo se nic, jenom jsem si chtěla s někým promluvit. Jsem tak strašně sama!“ hlesla jsem. Hlas mi přeskočil. Z očí se mi spustily proudy slz. Reis mě objal.

„Omlouvám se, že jsem přišla, ale nemám za kým jít. Nikdo by to nepochopil. Tak strašně mi chybí!“ vzlykala jsem a Davidova přítomnost bylo to jediné, co mě konejšilo.

„Já vím,“ řekl a pevně mě držel. Když jsem se po chvilce odtáhla, chytil mě za ramena a tátovsky řekl: „Běž se převléct, ať nenastydneš. Klidně si dej sprchu. Já ti uvařím čaj, ano? A můžeme si promluvit, o čem budeš chtít.“

Přikývla jsem, protože jsem nedokázala říct ani slovo. Došla jsem do koupelny. Svlékla jsem se a nechala oblečení na podlaze. Místnost byla jen o něco menší než můj pokoj. V jednom koutě stálo umyvadlo, ve druhém sprchový kout. Vlezla jsem do něj, abych se aspoň trochu opláchl, protože jak jsem seděla na schodech, byla jsem od prachu a špíny. Pustila jsem si horkou vodu, abych se zahřála, ale pocit vnitřního chladu nezmizel. Utřela jsem se do jednoho ze složených ručníků a oblékla si Davidův župan. Byl obrovský, tmavě modrý a chlupatý. Jindy by mě rozesmála představa, že tohle někdy nosí. Zdálo se to zvláštním způsobem lidské a zároveň mi to ukazovalo něco z jeho soukromí. Taťka Reis nebyl úplně totéž, co vyšetřovatel Reis.

Nahnula jsem se k zamlženému zrcadlu nad umyvadlem. Dotkla jsem se hladké plochy, abych vlhkost utřela, ale záhy mě udeřila vzpomínka.

Spatřila jsem Davida, jak se opírá o umyvadlo, a místo jeho obličeje se odrážela jeho manželka. Vypadal zoufalý, zarostlý, nevyspaný a s kruhy pod zarudlýma očima. Všimla jsem si, že je nejspíš opilý a plakal. Zhluboka dýchal.

„Já to nedokážu. Nedokážu se tě vzdát!“

Odraz jeho ženy něco řekl, ale slova se ke mně nedonesla. Mluvili spolu nejspíš jen v jeho hlavě. Cítila jsem víc emoce, kterými byla vzpomínka prodchnutá, než odraz toho, co se doopravdy stalo.

„Nezvládnou to. Už tak to nezvládám. Nechci tě ztratit! Ale co mám dělat? Stojí to všechno na mně,“ vzlykal David tiše. „Nechci tu zůstat bez tebe...“

Pak se ozvalo zaklepání.

„Tatííí?“

„Už jdu zlatíčko.“ Nabral do dlaní studenou vodu a chrstl si jí do obličeje. Koutkem oka jsem vnímala, že je skoro nahý. Jeho kůže ve vzpomínce odrážela světlo, jak byla mokrá po koupeli.

„Zůstanu na všechno sám. Jsi...“ zmlkl David a zoufale se opřel o umyvadlo. Alice ho se stejně sklopenou hlavou pozorovala. „Jsi pro mě všechno. A chybíš mi!“

Třásla jsem se, když vzpomínka odezněla a já stáhla ruku. Zhluboka jsem se nadechla. Věděla jsem, čím si David musel projít při ztrátě manželky, ale v práci se dost často tvářil, že je nad věcí, a i když byl pochopitelně smutný, zdálo se, že to dává. Dolehla na mě bolest ze ztráty a sama jsem měla co dělat, abych nepodlehla vypjatým emocím a neslídila dál. Nechtěla jsem šmírovat člověka, který mi chtěl pomoci, zvláště v tak osobních věcech. Ovšem utvrdilo mě to v přesvědčení, že David na tom musel být hrozně, a obdivovala jsem ho, že měl vůbec sílu vstát a jít ráno do práce.

Vrátila jsem se zpátky k ostatním. Sedla jsem si k vysokému baru, za kterým byl kuchyňský kout. David zrovna zalíval čaj. Když si všiml, že jsem přišla, odešel do koupelny a přinesl odtamtud moje oblečení, které rozložil na topení. Musel si myslet, že jsem úplně mimo. Možná tak trochu ano.

„Spala jsi vůbec?“

„Ani ne. Jen pár hodin,“ odpověděla jsem po pravdě. „I když spím, pořád jsem unavená.“

Sedl si naproti mně a posunul ke mně hrnek s kouřícím nápojem. Zraněnou ruku měl pořád v závěsu.

„Nedáme si tam rum?“ nabídla jsem mu. Rázně zakroutil hlavou.

„Co se děje?“

„Já... já se moc omlouvám. Nechtěla... nechtěla jsem otravovat.“

„Mě neotravuješ,“ namítl a ve tváři měl nepředstíraný zájem. Měl o mě strach. Sklouzl pohledem k dceři, která nám nevěnovala sebelepší pozornost, a pak obrátil pohled opět na mě.

„V poslední době jsme spolu moc nemluvili,“ začala jsem opatrně.

„Já vím. Omlouvám se, že na tebe nemám čas. Slíbil jsem ti plno věcí, když jsi nastupovala...“

„O to nejde.“

„A oč tedy?“

„Říkal jste, že máte plán. Tehdy s Hájkem.“

„Ano, to jsem ho měl. Jenže teď se všechno změnilo. Bez Hájka nezmůžu nic. Všechno, čeho Petr dosáhl, zmizelo s ním. Hájek byl můj trumf. Nikdy jsem nepočítal s tím, že by mohl umřít. A přeceňnil jsem ho. Veškeré vyšetřování, všichni čarodějové, které sledoval, a toky informací jsou pryč. Teď už nemáme skoro nic.“

„Ale co ústředí?“

„Nevím. Zatím mlčí, a to není dobře. A i když se zajímají, taky to není dobře. Možná mě vyhodí a kdo ví, co pak udělají s vámi.“

„Přece se nenecháte vykopnout?“

David se jen usmál mé bláhovosti.

„Jako kdyby se mě někdo ptal. Spíš si dost často říkám, jestli mi to stojí za to... Ale dost o mně. Co ti řekl psychiatr? Myslel jsem, že ti ta sezení pomáhají.“

„To jo... ale pořád se z toho nemůžu dostat. Mám pocit, že musím něco udělat, nebo se zcvoknu. Být sama doma je ještě horší, než jsem myslela. Zítرا přijdu do práce, jakmile skončí škola. Potřebuju něco řešit, jinak mám pocit, že všechno, co dělám, je zbytečné. Hned, jak vstanu, chce se mi brečet. Nemůžu se donutit něco dělat. Pokud mi nedáte práci vy, sama si ji nenajdu. Protože to nemá smysl, když tu není on. A na mně nezáleží.“

„Neměla by ses podceňovat a propadat depresím. Já vím, jaké to je. Taky jsem si to zažil. Být tu sám,“ kývl bradou k dívce, „zbláznil bych se. Ale mám docela dobrý důvod snažit se žít dál.“

„Vím, že mi tady nemusíte dělat chůvu, nemáte to v popisu práce.“

„Podívej, já vím, že to asi není obvyklé, ale ani naše oddělení není. Mám vás na starosti. A neřikal bych ti, ať kdykoliv přijdeš, kdybych to nemyslel vážně. Ztráta blízké osoby není věc, nad kterou mávneš rukou.“

„Víte, co mě štvě? Že vás neznám tak dlouho jako jiné lidi. Ale z nich mi nikdo nepomohl. Ta hrstka známých, kteří mě obklopovali, je úplně cizí. Moje matka ani v podstatě neví, kdo vlastně jsem. Alex toho o mně ví víc než ona. Petra jsem znala chvíli. Chvíli a zároveň dlouho... pořád ho cítím,“ polkla jsem a zírala do stolu. Byla jsem promrzlá a unavená. Dala jsem si prsty na hrnek, abych si je zahřála.

„Jak to myslíš?“

„Jsou věci, které žádnému doktorovi nemůžu říct. Nic o tom, co umím. Nic o tom, co vlastně děláme. Občas, když chodím časem...“

„Chodíš za ním?“ zeptal se a našpulil rty, protože jsme o tom několikrát mluvili a on mě přemlouval, abych toho nechala.

„Jo, chodím za ním. A kdykoliv se vracím, mám pocit, že tam někde je. Někde v čase. Ztracený, uvězněný, ale rozhodně ne mrtvý. Neříkám to proto, že bych si to tak chtěla představovat. Opravdu ho cítím,“ řekla jsem a o svém poutu s Petrem raději pomlčela. Kouzlo, kterým se mě snažil ochránit, nezmizelo.

Reis byl opatrný na to, co řekne. Rozvážně se mračil, krčil čelo a přemýšlel.

„Nemáme žádný důkaz, že žije. Žádnou stopu ani vodítko, jak bychom ho mohli najít. Nechci nějak shazovat to, co prožíváš, ale co chceš dělat?“

„To nevím. Pro tuto chvíli chci, abyste mi věřil. Věříte mi?“

„Snažím se,“ odpověděl.

„Já na to přijdu. Najdu ho. Zjistím, jak ho zachránit!“ řekla jsem rázně. Sedl si ke mně a znovu mě opatrně objal. Věděla jsem, že mi dělá náhradního tátu, a nesnášela jsem to, ale zároveň jsem mu byla vděčná. Nemusel si se mnou dělat starosti, mohl mě poslat domů. Vymluvit se, že nemá čas. Ale neudělal to. Měl za sebou nejen nespočet hodin psychologie a dalších věcí, které mu měly jako vyšetřovateli pomoci dostat se člověku do hlavy, ale hlavně mě chápal. Prošel si tím samým při ztrátě manželky. Neodsuzoval mě, nepodceňoval moje problémy, ani mi neříkal, že jsem mladá a hloupá. Zkrátka věděl své.

„Jen bys měla mít na paměti, že to nesmí zničit i tebe. Měla by ses nejprve dát dohromady. V tomhle stavu se sotva soustředíš na to, co děláš.“

„Jsem dost soustředěná,“ namítla jsem a upila čaje. Věnoval pohled mému mokrému oblečení na radiátoru.

„To jistě,“ utrousil.

Rozhlédla jsem se po bytě. Připadal mi celkem hezký. Nábytek byl moderní, nijak drahý, ale vypadal jako seskládaný z katalogu. Nechyběly tu všechny ty věci jako rámečky, bílé poličky s dekoračními kameny nebo divná bílá váza, ze které trčela umělá kytka. K Reisovi se to nehodilo, ale neměla jsem pocit, že by to zařizoval on. Byl většinu času v práci a byt vypadal docela sterilně. Všude uklizeno a kromě toho, co měla kolem sebe jeho dcera, se tu nikde nic neválelo. To by u mě neklapalo.

„Připadám si nemožná,“ sykla jsem.

„Proč?“ zeptal se.

„Nemohla jsem nic udělat, abych to zastavila. Byla jsem blbá a věřila mu. Donesla jsem ho zpátky, i když věděl, že tam zůstane.“

„Nemůžeš se z toho vinit. Byl to Petrův záměr. Chtěl to tak.“

„Nechtěl. Jenom věděl, že to musí udělat, protože je to správné. Nikdo tam přece nechtěl umřít. Ani on, ani Drest, a už vůbec ne Hájek. Měla jsem to zastavit.“

„Tyhle úvahy opravdu nech plavat, Jano,“ řekl rázně. „Otázkami co kdyby si akorát otráviš mysl. Potopí tě. Pomalu, ale jistě. Co se stalo, stalo se. Už to nezměníš.“

„Ale měla bych!“ vykřikla jsem hlasitě. Malá se k nám překvapeně otočila. „Měla bych, sakra! Je to moje schopnost. Úplně blbá schopnost, která je jinak k ničemu!“

„To rozhodně není,“ odporoval.

„Ale je! K čemu je mi takový dar?“ odfrkla jsem pohrdlivě. „K čemu, když nedokážu zachránit ty, na kterých mi záleží?! Celý život jsem nepomohla nikomu. Dokonce ani sobě. Táta umřel, máma je vychlastaná troska a Petr je pryč. A já? Neudělala jsem nic. Ani nevím, co bych měla dělat.“

„Jsou věci, které nejdou změnit. Dáváš si za vinu něco, co jsi nepůsobila. Každý máme svůj život. Každý máme zodpovědnost sám za sebe. Neobviňuj se. A navíc jsi k sobě nespravedlivá. Dokážeš hodně. A zachránila jsi nás. Jenom jsme všichni jen lidi. Nemůžeš zařídit, aby slunce vyšlo v noci, to opravdu není ve tvých silách.“

Podepřela jsem si hlavu dlaněmi a zhluboka se nadechla.

„Co mám dělat?“

Nedokázal mi odpovědět. Pokrčil rameny, povzdychl si a já si všimla, že pozoruje fotku své ženy na jedné z poliček.

„Nikdy se s tím nesmírím!“ prohlásila jsem rázně, protože mi připadalo pravděpodobné, že mě začne odrazovat a chlácholit.

„Se smrtí někoho blízkého se nikdy nesmíříš. Ale časem se s tím naučíš žít,“ odpověděl. „Nemysli si, že mi Alice nechybí. Jsem bez ní ztracený. Taky jsem se cítil a cítím osamělý. Ale nevzdávám to. Mám plno důvodů, proč se teď nemůžu zhroutit a litovat se. Nebo se užírat výčitkami, že jsem něco mohl udělat jinak a líp. Jestli jsi si jistá, že Petr nějakým způsobem žije, soustřeď se na to, jak mu pomoci. Možná potřebuješ cíl. A chápu, že úspěšně zvládnutá škola tě asi patřičně nenamotivuje, i když do toho bych tě měl tlačit především.“

Mlčela jsem. Měl svým způsobem pravdu. Musela jsem se vzchopit. Takhle to dál nešlo. Jestli Petr opravdu žil, potřebovala jsem ho najít. A to jsem nemohla zvládnout v tomhle stavu. David navíc musel cítit, jak to ze mě táhne, ale naštěstí to nekomentoval. Asi chápal, že nejsem úplně ve své kůži. Upila jsem čaj a hleděla na velkou

širokouhlou telku, co zapnula si Reisova dcera. Pustila si večerníček a pohodlně se rozvalila na polštářích.

„Co ten váš nový nedobrovolný kolega?“ zeptala jsem se.

„Není to s ním úplně lehké. Nemluvíme spolu. Snažím se z něj vytáhnout co nejvíc informací, ale jde to pomalu. Alespoň mám zpátky svou schopnost. Byl jsem na to zvyklý.“

„Dozvěděl jste se něco o Drestovi?“

„Nic moc. Většina informací mi už k ničemu není. Jeho plány a tak... už je to pryč. Teď to počká.“

„Je to dost zvláštní schopnost. Poutat duše. Něco, jako to dělal Petr, ale on ovládal jen bytosti odjinud. Nedokážu si moc představit, co prožívají ti lidé.“

„S manželkou to bylo něco jiného, než když mám v mysli cizího kluka.“

„Nebojíte se, že by vás mohl ovládat?“

Reis se usmál. „Ne, může to zkusit a taky to dělá, ale zůstává to jen u snahy. Není tak silný, aby získal nadvládu. Toho jsem se bál spíš u Mabroka. Jeho duše byla divná. Nechutná. Jako pošpiněná. A bál jsem se, aby nepošpinila i mě. Proto jsem ji nedržel dlouho. Doteď mám pocit, že vidím ve snech útržky jeho vzpomínek.“

„Bála bych se s někým sdílet myšlenky. Myslím, že by se z těch mých zcvoknul,“ konstatovala jsem.

„Já ho k těm svým nepouštím. Jen si čtu v těch jeho. Z mých by asi taky nebyl úplně v pohodě,“ odkašlal si. „Mám tě odvézt domů?“

„Já myslím... že ne. Ještě nevím. Můžu tu být chvíli s vámi?“

„Jasně, chceš něco k jídlu?“ zeptal se. „Budu dělat dceři večeři.“

„Jo, díky,“ pokusila jsem se na něj usmát. Postavil se ke sporáku, zapnul si světlo a vzal pánev. Udělal míchaná vejce a rozdělil je na tři talířky. Sledovala jsem střídavě večerníček i jeho kuchtění a byla jsem ráda, že nemusím být sama. Alespoň na chvíli. Trochu jsem pookřála.

„Dost jsem přemýšlela a chtěla jsem se zeptat na několik věcí. Neřekl jste mi nic o mé mámě. Jen, že dělala u policie a pak odešla.“

„Já ji až tak neznal,“ řekl opatrně. „S tvým tátou jsem dělal víc. Ale Markéta byla spíš v kanceláři. Vidali jsme se, asi jako se ty teď vidáš s Klárou. Měla dar čtení vzpomínek nebo něčeho takového, pokud se dobře pamatuju. Dělal hodně ohledávání důkazů,

zkoumala předměty z místa činu, aby z nich vytáhla informace. Tehdy trávila většinu směny na centrále. Někdy prohlížela věci podezřelých, jestli z nich nevycítí něco souvisejícího se zločiny. Zlé úmysly, jak se říká.“

„Proč odešla?“

„Já vlastně nevím. Bylo to náhlé. Ze dne na den. Prostě přišla a chtěla podat výpověď. Dohodou a nejlépe co nejdřív. Řekla, že toho má dost. Myslel jsem, že jí to prostě už přerostlo přes hlavu. Práce s mrtvolami není pro každého. Tehdy jsem nebyl vedoucí, jen vyšetřovatel. Vedl to Šafránek, takový hodný chlapík. Nebyl tam moc dlouho. Měl nahradit Kopeckého, ale po čtyřech měsících zemřel. Místo něj přišel Horák, ten to dělal asi rok dva. Zabili ho u incidentu, ve kterém zemřeli i Wiznarovi. Takže se Klement vrátil zpět na svůj post a pak jsem ho vystřídal já.“

„Když jste je zmínil... Dělal ještě někdo z jejich rodiny pro policii? Víím, že ti dva, co mají portréty na stanici. Ale někdo dřív?“

„Jsou tam čtyři fotky. Dělal pro nás otec těch dvou, Edvard Wiznar, a pak ještě mnohem dřív jejich děda,“ řekl David, ale zarazil se a čelo mu zkřivily vrásky. „Edvard tohle oddělení taky jednu dobu vedl, ale nesnášel to.“

„Odešel?“

„Ne. Ne, on vlastně zmizel... nebo se to tak říká. Jednoho dne nepřišel domů a už ho od té doby nikdo neviděl.“

„Byl čaroděj?“

„Velmi mocný čaroděj. Vlastně bych řekl, že se skoro mohl rovnat Hájkovi. Dědilo se to v rodině. A nejen to. Pracoval léta pro vládu. Nevím na čem, ani neznám podrobnosti. Pak se něco stalo a u nás skončil. Neměl buňky na vedoucího, asi jako by je neměl ani Hájek. Lidi ho nezajímali. Nezajímaly ho ani všechny zdejší malicherné zločiny. Někdo jako on není člověk vhodný za stůl. Věřím, že dělal dost tajných projektů a viděl spousty věcí, o kterých se nesmíme dozvědět ani dnes. Upřímně si myslím, že po takové době byl pro někoho nepohodlný.“

„Jak chcete zabít někoho takového? Když má tak silné schopnosti?“

„Těžko, ale jde to. Proti přesile se špatně brání. Moc není všechno, vidělas to sama.“

Položil přede mě krabici s kapesníky, abych se mohla vysmrkat, protože jsem pořád popotahovala.

„Mají všichni taková zvláštní jména.“

„Jo, rodina pocházela z Polska. Většinu zdejších lidí z té komunity vystěhovali, ale jim bylo dovoleno zůstat. Ostravští Němci a Poláci, to je docela složité téma.“

„Hm... Když máma dělala pro policii, musí o tom být nějaké záznamy, ne?“

„Ke kterým ty rozhodně nemáš přístup.“

„Ale no tak. Kdo se to dozví? Je to moje máma!“

„A já můžu za to, že ses s ní nikdy nebavila o tom, co umíš, ani o tom, co dělala?“

„No, když jsem byla malá, nezajímalo mě to. Teda, dělala kadeřnici. To nebylo nic moc. O dalších věcech mi nikdy neřekla. Podle mě to nesnášela, nechtěla se o tom bavit.“

„Co se pamatuju, byla pořád docela vystrašená. Možná i trochu paranoidní. Víím, že přemlouvala i tvého otce, aby odešel.“

„To jsem nevěděla,“ odpověděla jsem opatrně. Nikdy jsem s mámou o druhém aspektu našich životů nemluvila. Nějak jsem po těch hádkách, které vedla s tátou, ani o nic takového nestála.

„Když jsem byla mladší, nikdy mi na nic neodpověděla. Většinou mi říkala, ať se nechovám jako cvok. Je to zvláštní. S tátou jsem se bavila otevřeněji. Třeba jsem řekla nějakou blbost, jako třeba, že cítím čas. A táta mi řekl, ať se ho snažím chytit. Nikdy na mě neřval ani mi neříkal, že jsem blázen a zavřou mě do léčebny. Prostě mi vždycky jen napověděl. Nikdy mi neřekl nic napřímo, ale snažil se. Máma, ta byla hysterická, kdykoliv jsem zmínila i něco, co vůbec nesouviselo s realitou. Třeba jsem jí vykládala, že se mi líbil jeden čaroděj z televizního seriálu. A ona začala bláznit, že čarodějové jsou svině.“

„Asi to s ní nebylo jednoduché. Co kdyby ses jí na to zeptala sama? Možná ti dá lepší odpovědi než já.“

„To asi záleží na tom, v jakém bude stavu. Ale myslím, že mě posle do háje. Na ty její změny nálad popravdě nejsem moc zvědavá.“

Viděla jsem koneckonců sama, jak vyváděla kvůli Petrovi. A navíc měla perfektní techniku, co se týkalo témat, o kterých nechtěla mluvit. Prostě byla zticha, a když jsem naléhala, začala na mě řvát a vyčítat mi, že jsem nevděčná, že jí chci schválně ubližovat, a další

podobné vyděračské kraviny. Kdykoliv jsem si na její podobné výstupy vzpomněla, dostala jsem vztek.

„Možná bude lepší, když to aspoň zkusíš. Víím, že to nemáš jednoduché, ale je to tvoje rodina.“

„Jestli je moje rodina, měla se tak aspoň občas chovat. Vždycky jsem se s ní snažila být zadobře. Pomáhat jí. Ale teď ze zpětného pohledu vidím, jak se všechno točilo jen kolem ní. Měla jsem čas, aby se mi to po tý době rozleželo. A už se nechci dál nechat vydírat. Pokud to jinak nepůjde, raději se s ní přestanu stýkat. Víím, jsem závislá na jejím bytě, protože jinak nemám kam jít. Ale taky na to v podstatě už roky padají moje peníze. A ona co? Místo aby se alespoň někdy začala chovat jako dospělá, přijde si domů z léčebny a za měsíc už chlastá o sto šest, aniž by ji zajímalo, co s ní bude. Nebo se mnou. Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc mě to rozčiluje. Mám dost času přemýšlet, přehrávat si v mysli znova ty okamžiky. A pak si uvědomuju, jak jsem se prostě se vším smířila až moc lehce, a vaří se to ve mně, protože víím, že to přijde znova. A já už nechci.“

„Vím, že jsi musela přijmout zodpovědnost dřív, než jsi dospěla. Zní to asi moc otcovsky, ale znám plno případů z rodin alkoholiků. Viděl jsem děti, které bydlely na ubytovně. Načerno ve sklepech. Děcka, která se v šesti starala o své tříleté sourozence. Je to příšerné a těžko věřit, že se to v dnešní době děje. Ale bohužel ano. A těch případů není zrovna málo. Neříkám ti to proto, abys měla pocit, že někdo je na tom ještě hůř. Jsem rád, žeš to zvládla.“

„Zvládla jsem prd,“ zamručela jsem a zívla.

David se pousmál a zakroutil hlavou.

„Možná by sis mohla lehnout. Gauč je docela pohodlný.“

„Tak jo.“

Moc jsme už nemluvili, ale připadala jsem si v bezpečí. Usnula jsem, ani jsem neměla ponětí, kdy k tomu došlo. Zdály se mi sny. O Alici Reisové. O Davidovi. Četla jsem otisky jejich vzpomínek a cítila jejich radost i bolest. Prsty mi klouzaly po sedačce a polštářích. Cítila jsem ozvěny jejich pocitů. Útržky vzpomínek na vřelá objetí, společné večery, sex. Jako bych mohla na chvíli nahlédnout do cizího života. Slyšela jsem smích i hádky, když na tom byli špatně. A pak jsem cítila Davidovy slzy, výčitky a zoufalství, když Alice umřela. Viděla jsem, jak seděl na gauči, úplně zhroucený,

a brečel a dcera se ho z podlahy zpoza hraček ptala, proč tak pláče. Zahlédla jsem útržek vzpomínky, jak se ho ráno snažila probudit, úplně vyřízeného, ještě opilého po večerním truchlení a naprosto neschopného vstát, aby si s ní šel vybarvovat omalovánky, které si nachystala.

Probudila jsem se nad ránem. Reisovi zvonil mobil. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že ležím na cizím gauči a někdo mě přikryl dekou. Hlava mě bolela a oči jsem měla napuchlé od pláče. A v puse jak po výbuchu. Na mysl se mi neodbytně vloudila myšlenka, jaký měl vlastně David život. Kolik času trávil pachtěním v hnusné práci, výtkami od nadřizených a zoufalými pokusy nastolit spravedlnost, vyšetřit případy, na které byl krátký. A pak měl poskrovnu času na dceru. Času, kdy si hráli, smáli se. Kdy mu kreslila portrét, on ji bral na kolotoče a do zoo. Říkala jsem si, co mu po smrti ženy vlastně zbylo. A o co se sám připravoval. A proč vlastně?

Zívla jsem a poslouchala. Davidovy kroky se v tichém bytě ozývaly stejně jako jeho hlas. Nerozuměla jsem mu, ale nejspíš se něco stalo. Posadila jsem se a v přítmí, které panovalo díky venkovním lampám, jsem viděla, že je na opěradle něco položené. Sáhla jsem po tom. Byl to obrázek. Protřela jsem si oči a zašmátrala po tašce, odkud jsem vytáhla mobil. Rozsvícený displej mi ozářil dvě dětinsky nakreslené postavy spojené červenou linkou. Stály k sobě zády a oba je obklopovala záře nebo něco takového. Petra jsem poznala podle šílených žlutých vlasů a i u sebe jsem si byla naprosto jistá. Tričko s lebkou moc lidí v týmu nenosilo. Viditelně jsem malou svými depresemi inspirovala k umělecké tvorbě. Složila jsem obrázek a strčila ho do tašky. David otevřel dveře a vešel do obýváku.

„Jani?“ zašeptal.

„Jsem vzhůru,“ odpověděla jsem polohlasně.

„Nechtěl jsem tě budit, ale musím ven. Volali mi kvůli nějakému problému.“

„Můžu jet s vámi,“ řekla jsem. „Stačí, když mě někde vysadíte, a já dojedu domů.“

„Dobře,“ odpověděl a zmizel v pokoji, aby se převlékl z pyžama. To ještě netušil, že ať se stalo cokoli, měla jsem v plánu se ho držet a podívat se na to. Opravdu jsem potřebovala jakékoli rozptýlení.

Sebrala jsem z topení svoje věci. Kalhoty byly ještě vlhké. I tak jsem na sebe všechno natáhla. Otřepala jsem se náhlou zimou. Stáhla jsem si vlasy do culíku. David se objevil v plné parádě. V rukou měl aktovku, do které strčil mobil a nějaké dokumenty. Pak na konferenční stůl položil papír s pár větami. Nejspíš upozornění pro dceru, že jede pryč.

„Vy ji takhle necháváte doma?“ zeptala jsem se.

„Nemám na výběr. Než půjde do školky, přijde pro ni babička. Bývá zvyklá, že tu občas ráno nejsem.“

Hodila jsem si batoh na záda a vstala. Boty jsem měla mokré a zapomněla jsem je dát usušit.

„Nerad bych, abys nastydla,“ zamručel David, zatímco si oblékal kabát.

„To zvládnou,“ odpověděla jsem. Pohodlné to nebylo ani trochu, ale stejně jsem to neuměla vyřešit jinak. Kdybych byla čarodějka, mohla bych lusknutím prstu provést kouzlo a bylo by. Jenže v tom vězel ten problém. Čarodějka jsem nebyla.

David šel přede mnou k východu, odemkl a pak jsme se vydali po parkovišti k autu.

„Doufám, že ses trochu vyspala. Vypadalas strašně unaveně. Nemělo smysl tě nutit, abys šla v takovém stavu domů.“

„Díky, že jste mě nechal u sebe,“ řekla jsem upřímně.

Do ticha znělo bručení motoru docela hlasitě. Čekali jsme, až se auto trochu zahřeje. Námraza pomalu lezla dolů z čelního skla. Hodiny na palubovce ukazovaly, že je před pátou ráno. Ještě nedávno se člověk přes den málem uvařil ve vlastní šťávě a teď následovaly teplotní šoky jako studená rána a večery.

„Co se vlastně děje?“ zeptala jsem se.

„V centru se stalo něco... divného. Prý došlo ke škodám na majetku. Mám se na to přijet podívat. Nejspíš to bude spadat do naší kompetence, ale asi to je všem na očích nebo větších rozměrů.“

„A máte takovou tu blikací věc jako muži v černém? Jak jinak budeme svědkům vymazávat paměť?“

„Dneska stačí vymyslet něco racionálního. Lidé raději uvěří tomu, co je pro ně snesitelnější. A navíc se současnou technikou není nic těžkého přidat do videa efekty nebo upravit cokoliv, aby to byla senzace.“

Vyrazili jsme, cesty byly naštěstí víceméně prázdné. Od Davidova paneláku to bylo na náměstí jen kousek. Vyšetřovatel odstavil auto na volném placu, kde sice nebylo parkovací místo, ale očividně si s tím hlavu nelámal. Vystoupili jsme a okamžitě nás udeřil chladný ranní vzduch. Přeběhl mi mráz po zádech.

„Měla bys jít domů.“

„Když už jsem tady, kouknu se s vámi,“ odpověděla jsem. „Třeba to bude rychlé a pak mě můžete odvézt. Nevím, jak často teď jezdí tramvaje.“ Usmál se a zavrtěl hlavou, jako by celou dobu tušil, co mám v plánu. Vydal se směrem k Masarykovu náměstí a já ho následovala. Za rohem se objevila skupinka policistů, kteří tarasili vchod na prostranství páskami. Bylo ještě šero a ulicemi se valila ostravská mlha.

„Reisi! Je fajn, že už jste tady,“ řekl jeden z mužů, který nám vyšel vstříc.

„Jo, snažil jsem se. Tohle je Macháčková. Zaučuje se.“

„Jasně, nazdar,“ usmál se na mě muž. Pokusila jsem působit jako milá spořádaná holka. Naštěstí si mě po potřesení rukou už moc nevíšal, takže nezjistil, že nejsem moc dobrá herečka.

„Co se stalo?“

„Asi se nám tu porvali čarodějové,“ zašeptal s obavami policista. Vedl nás k místům, která se uzavírala, a já záhy viděla, že světlo reflektoru míří přímo na obrovskou díru v zemi. Jako kdyby něco vyrylo brázdu do chodníku. Tak dvacetimetrovou na délku a dva metry hlubokou. Kachle kolem rýhy byly popraskané, jako by je síla nárazu rozdrtila.

„Takže nejdřív divné nápisy a teď tohle?“ zeptal se Reis řečnický. „Pokročili jsme.“

„No, úplně bych nechtěl pokročit natolik, že budeme sbírat mrtvoly netvorů z ulic, Reisi. Už tak mi někdy dochází argumenty, když potřebuju použít věci z vašeho oddělení.“

Mimoděk jsem se otočila k domu, ale nápis už umyli a teď tam znovu visel vylepený billboard. Dlouho jsem tudy nešla.

„Vypadá to jako práce přímo pro vás,“ řekl příchozí vyšetřovatel, kterého jsem znala z dřívějšíka.

„Čarodějové mají dohody, Martine,“ začal David. „Jsou vázání úmluvami. Na některých místech se magie používat nesmí a tohle je jedno z nich.“

„Někdo o tom asi nevěděl,“ odtušila jsem. Oba muži se na mě otočili, jako bych si vůbec dovolila je vyrušovat, nebo si teprve všimli, že tam jsem. Pokrčila jsem rameny. David pokračoval: „Kdysi, za tajných čarodějnických válek, zničili několik historických budov. Konvent ustanovil dohody. Pro dobro všech jsou věci, které by měly být zachovány. Ničení města je barbarství. Ale jestli tohle není magický výboj, tak vrátím odznak.“

Koukala jsem na muže s měřicím pásmem, jak se snažil dojít na konec rýhy a horlivě gestikuloval na druhého policistu, aby k němu šel blíž. Ten vykročil a při překračování vytrhaných dlažebních kostek zavrával a málem spadl dolů. Protočila jsem oči v sloup. Další díl Profesionálů tak brzy po ránu...

„Našli jste ještě něco neobvyklého? Nějaké jiné stopy po boji? Krev?“

„Krev ano. A tohle ti nepřijde dostatečně zajímavé? Tahle věc si docela umí získat pozornost. Za chvíli tu bude někdo z tisku a já nevím, co jim řekneme. Musíme se dohodnout na nějaké věrohodné verzi.“

„Co třeba, že se tu dělají výkopové práce kvůli archeologickému výzkumu?“ zeptal se David a koutek úst mu zaškubal v úsměvu.

„No jo, to je už ohraná písnička, to by spolknout mohli. I když asi budeme poslouchat kecy, proč kopeme tam, kde se udělal nový povrch, ale to už ať si vyřeší, kdo chce. Tohle vyjádření je asi cesta nejmenšího odporu.“

„Přesně tak. A nezapomeňte smýt tu krev, až se odeberou vzorky.“

„Já jsem policejní vyšetřovatel, Davide,“ usmál se shovívavě Martin.

„Promiň, vytáhli mě z postele dost brzy a neměl jsem kafe. Můžu se tu porozhlédnout?“

„Jasně, běž,“ přikývl Martin. „Chtěl bych pak s tebou probrat podrobnosti. My to tu sice uklidíme, ale určitě nevím, jak to dál řešit.“

„Dobře, hned jsem u tebe. Hej?“ otočil se Reis mým směrem. Koukala jsem po náměstí na pár lidí venčících psy, kteří se zastavovali a dívali se na nás.

„Hm?“ zeptala jsem se překvapeně.

David rozhodil rukama, jako by nechápal, proč ještě nedělám svou práci.

„Jo, pardon,“ odpověděla jsem. Skočila jsem časem.

Souboj několika čarodějů byl tak silně vtisknutý do předevidiva, že mě ta vzpomínka hned upoutala a nemusela jsem se ani vracet moc hluboko. Zkontrolovala jsem hodiny na staré radnici, abych se zorientovala. Náměstí bylo jinak tiché. Silné pole mi rozmazávalo pohled na dvě skupinky čarodějů, které o něčem horlivě diskutovaly. Slyšela jsem chvilkové útržky vět a zvuk se náhle zesílil a zase odezněl, jako by mi někdo škodolibě vypínal přijímač. Netrvalo dlouho a vrátila jsem se zpátky.

David vytáhl z kabely baterku a posvítil si na obrovský krvavý flek. Prošel okolí, jestli nejsou někde další stopy, ale pak se vrátil zpátky s rukama vraženými do kapes. Začínalo svítat a v ulicích se objevovali lidi spěchající do práce.

„Magický souboj by neměl být na tomhle místě vůbec možný. Což je zarážející. Nicméně odražená kouzla narušila bariéry. Na okraji zóny jsou popraskané fasády budov. Nárazová vlna je nejspíš i trochu poškodila. Martine, měli byste někoho nechat, ať prověří statiku, až se úplně rozední.“

„Jasně,“ přikývl Martin.

„Cos zjistila ty?“ zeptal se a otočil se ke mně.

„Stalo se to kolem třetí hodiny ranní. Ta rýha je odražený útok. Nějaký čaroděj to dokázal odklonit a vyrylo to takovou šílenou brázdou.“

„Kolik jich bylo?“

„Dva gangy, alespoň to tak vypadalo. V prvním bylo asi deset lidí, ve druhém kolem patnácti. Snažila jsem se to spočítat přesně, ale byla tma a je tu divné pole, takže to nebylo dobře vidět. Útočili ti ve větším počtu.“

„Nějaký nápad, kdo by to mohl být?“

„Nemám tušení. Nikdo z nich mi nepřipadal povědomý. Ale neměli čarodějné maskování.“

„Ovšem, protože to tady nejde,“ uvažoval Reis. „Což je v tomto případě na závadu, protože i kdybys tu měla čaroděje, kterého jsi dřív viděla s maskou, nepoznala bys ho. Nechápu, jak se jim tu podařilo vůbec kouzlit.“

„Co magicky obdaření?“ řekla jsem první, co mě napadlo.

„To je pravda, ti nejsou svázáni čarodějnickou úmluvou. Ale tohle je trochu velký výboj na někoho jen magicky obdařeného.“

„Kouzlili dva. Jeden útočil a ten druhý vypadal, že tam jen tak klidně stojí, ale v čase vidím magii jinak, takže vím, že použil svou moc. Nevím proč ani jak, ale možná dokázal tu úmluvu zrušit. Ti druzí čarodějové ho asi nepodezřivali. Viditelně to taky byl vůdce skupiny, protože stál ve středu a mluvil s nimi. Původce toho útoku uměl spoutat energii. Vytáhl ji z pouličního osvětlení, z okolí. Ze všeho, co měl kolem sebe. Lamy zhasly a vypadla elektřina.“

„Jo, to sedí,“ řekl David sledující zápis.

„Zkoncentroval útok a mrštil ho proti ostatním. Jeden z nich si uvědomil, že se něco děje, a snažil se to kouzlo zničit, ale nedokázal to. Nejspíš mu v tom zabránila právě úmluva. Přesto útok alespoň odklonil a byl zraněn. Myslím, že ho to zasáhlo docela dost. Nevím, jestli ho to úplně neroztrhalo, nedokázala jsem vnímat detaily, a ne že bych potřebovala zkoumat něčí vnitřnosti. Ostatní ho odtud odnesli.“

„Zajímavé. Byla to domluva? Proč tu byli?“

„Myslím, že se nedohodli, a tak bojovali. Možná to původně měla být schůzka. Přece jen tohle místo poskytuje oběma stranám ochranu, nebo si to všichni mysleli.“

„Nebo to byla past. Pokud věděli, jak obejít pravidla, měli proti sobě neozbrojené zmatené čaroděje.“

„Přesně! Ta méně početná skupina vypadala dost nejistě.“

„Mám z tebe radost. Jsi šikovná, Jano, lepšíš se.“

„No, nevím.“

„Jen si vzpomeň, jaké to bylo, když jsi přišla,“ připomněl mi Reis. V tu chvíli jsem se cítila jako totální lama. Ale musela jsem uznat, že jsem se naučila dost věcí. Kromě toho, že jsem se zlepšila v cestování, rozhodně jsem si už uměla všimnout důležitých věcí u případu. Na mysl mi vytanula vzpomínka na sad Milady Horákové, kde jsem se poprvé snažila zjistit únosce. A na Petra, který na celou operaci dohlížel, tehdy ovšem na té špatné straně. Protřela jsem si oči. Dobrá nálada ze mě rychle opadla. Nad domy se začínalo vyjasňovat.

„Mám tě zavést do školy, nebo domů?“ zeptal se David, zatímco plnil blok poznámkami.

„Jen se doma převlíknu, jestli to nevádí,“ povzdychla jsem si.

„Dobře.“

Vydali jsme se zpátky k autu.

„Ještě se tu zastavím, jak tě odvezu. A asi zavolám Klementovi, třeba mi k tomu řekne víc. Alex je teď kdoví kde.“

„Jak by mohl někdo obejít taková pravidla? Myslela jsem, že by je to mělo zabít.“

„To asi ano, doteď jsem nikdy neviděl, že by tomu bylo jinak,“ odpověděl.

„Možná bychom měli začít počítat s tím, že věci se mění.“

„Pravidla taky.“

Nebylo dne, abych nemyslela na to, jak mi Petr chybí. Někdy bylo těžké překonat to prázdno a udělat úplně obyčejnou věc, jako vstát a jít do školy. Uklidit nebo si učesat vlasy. Občas se mi sevřelo nitro a dech se zastavil. Měla jsem pocit, jako bych se topila a umírala, ale svět kolem mě se neměnil. A žil až moc. Akorát jsem na to občas zapomněla v docela nevhodnou dobu.

Náraz mě srazil dozadu. Nestačila jsem ani vykřiknout, když jsem spadla na zadek a sevřela si břicho. Zasupěla jsem a přemáhala zvracení.

„Vybitá!“

„Macháčková, ty jsi nemožná!“ křikla učitelka a zapískala. Balon z vybité se skoro výsměšně prokutálel kolem mě. Převalila jsem se na bok. Pěkná pecka.

„Žiješ, blbko?“ houkla na mě holka, která mě trefila. Snažila jsem se odpovědět, ale vydala jsem jen jakýsi neidentifikovatelný zvuk, podobný tomu, co vydávají jeleni v říji.

„Běž si sednout na žíněnku,“ instruovala mě učitelka. Snažila jsem se vyhrabat na nohy. Někdo mi podal ruku. Zvedla jsem převráceně hlavu a trhla sebou. Kat bych na takovém místě nečekala.

„Co tu děláš?“ sykla jsem a nenápadně vrhla pohled na družstvo, kterému jsem viditelně vůbec nechyběla. Ozvalo se zapískání a hra pokračovala.

„Chtěla jsem se podívat, jak se ti daří. A vidím, že tělocvik asi nebude tvoje silná stránka,“ ušklíbla se.

„Trhni si,“ ucedila jsem skrz sevřené zuby. Přijala jsem podávající ruku a zvedla se. Prohlédla jsem si ji. Měla na sobě černé tričko, kolem krku ostnatý obojek a krátkou skládanou sukni. Měděné vlasy jí plály jako oheň a mě napadlo, že už nemohla být nápadnější.

Sedla jsem si na smradlavou žíněnku a znovu si sevřela břicho. Opravdu bych si měla dávat pozor. V posledních týdnech jsem byla víc mimo než při vědomí. Posadila se vedle mě a objala si kolena.

„Vidí tě?“ zeptala jsem se a kývla hlavou k ostatním.

„Jasně, že jo. Ale co, jsem holka, co čučí na basketbalisty, na tom přece není nic špatného,“ řekla a ukázala na vedlejší hřiště, kde se parta kluků chtěla přetrhnout, aby skórovala, a neustále se otáčela Katiným směrem. Ignorovala je a otočila se ke mně.

„A dovnitř tě pustili jak?“

Pokrčila rameny. „Otevřela jsem si portál tady v šatně. Než si někdo všimne, že tu nestuduju, už budu pryč.“

„Zdrhlas z nemocnice?“ odušila jsem. Nebylo to ještě ani dva měsíce od střetu s Drestem. Ani dva měsíce, a mně to připadalo jako věčnost. Ani jsem netušila, jak moc byla zraněná. Navštívila jsem ji za dobu jejího pobytu v nemocnici třikrát, a z toho jednou spala, jednou byla po operaci v bezvědomí a potřetí na vyšetření. Doufala jsem, že už je jí lépe.

„Říkala jsem Reisovi, že jakmile budu moct odejít po svých, tak to zabalím a nikdo mě nezastaví. Prostě jsem se sebrala a odešla. Bez otázek a zbytečného papírování,“ zašklebila se. „V nemocnicích většinou ví, že magicky obdaření existují, dost jich tam taky pracuje. Reis jim řekl, co jsem zač, a domluvil se s nějakým doktorem, aby mě hlídali. Byl to taky léčitel, takže mi pomohl, ale zase nepotřebuju být pod dohledem. Doléčím se sama. Už jsou to jen drobnosti. A co ty?“

„Žiju, což je zatím asi můj největší úspěch,“ odušila jsem.

„Někteří takové štěstí neměli,“ odpověděla. „Ale jestli máš tělo cvik víckrát týdně, tak je to viditelně jen otázka času.“

„Haha!“

„Chtěla jsem si s tebou promluvit o pár věcech.“

„Ohledně čeho?“ zeptala jsem se.

„Však ty víš čeho...“ sykla. Opravdu jsem se nemusela ptát dvakrát. Vždycky šla rovnou k věci a mě to znervózňovalo. Žádná zdvořilá konverzace, žádné přátelské otázky ohledně toho, jak se mám.

„Ale vzhledem k tomu, že nemám kam jít, tak se asi budu zotavovat na ulici. Pokud ti nebude vadit, že zůstanu v Petrově domě.“

„Myslím, že on by to tak určitě chtěl,“ hlesla jsem.

„Jeho názor znám,“ řekla, „tvůj ne, proto jsem se na něj ptala.“

Milá jako vždycky. Můj sarkasmus se začal hlásit o slovo, ale ovládla jsem se.

„Klidně se tam nastěhuj,“ řekla jsem a vstala. Rozhodčí odpískala zápas a záhy se rozezvučel školní zvonek. Oddychla jsem si, že už mě nikdo nehnal na hřiště. Měla jsem poslední dvouhodinovku a konečně jsem mohla jít domů. Kat mě doprovodila k šatně a sedla si na jednu z laviček venku. Když jsem se po chvíli objevila, věnovala mi otrávený a znužený pohled.

„Na to, jak dlouho jsi tam byla, nevidím moc rozdílů,“ rýpla si.

„Spoléhám na svou přirozenou krásu.“

„To existuje?“

„Jistě, je tak silná, že ji musím maskovat mejkapem.“

Utřela jsem si čelo, aby se mi na něj nelepila ofina, a její popíchnutí taktně přešla. Snažila jsem se nebrat si její urážky osobně. Nerozuměla jsem si s ní a něco mi napovídalo, že nejlepší kamarádky asi nikdy nebudeme. Přesto byla asi jediný člověk, který mi teď mohl pomoci. Vydala jsem se dlouhou chodbou k zadnímu východu. Následovala mě.

„Proč nejsi s kluky?“ zeptala jsem se, když jsme vyšly ven a obě nás paralyzovalo denní světlo, jako upíra, když mu někdo odhrne záclony.

„Jako s těmi čarodějnickými pablby? To je složité,“ hlesla. „Utekla jsem od Mabroka a oni mě berou jako zrádce. Tolerovali mě jen kvůli Petrovi. Když tu není, vykašlali se na mě. Proto mě tam nechali.“ Znovu mi tak připomněla nedávnou událost, která nás málem všechny stála život. Všichni jsme si odtamtud odnesli zranění. Rány některých ale nebyly vidět.

Po bitvě, kdy jsem změnila běh událostí, jsem více než dva týdny nedokázala cestovat časem. Bylo to první ponaučení, co se stane, když přepnu své síly. Přesto jsem se bála, že si následky ze změny času teprve odnesu. Budila jsem se v noci nočními můrami. Měla jsem pocit, že mě na každém rohu sledují Dozorci. Že celý svět ví, co jsem udělala. Mívala jsem halucinace, viděla jsem ozvěny věcí, které se mohly stát, ale nestaly. A taky návaly úzkosti, a dlouho trvalo, než pozůstatky šoku alespoň trochu odezněly. A pak jsem začala zapomínat, co se vlastně stalo, než jsem do toho zasáhla. Vzpomínky se přemazávaly a mizely. Všechno ovšem přehlušila bolest ze ztráty Petra. Potrásla jsem hlavou, abych zahнала neodbytné myšlenky.

„Myslela jsem, že jste tým.“

„Kde není vůdce, není tým,“ odpověděla. „Když se Petr nevrátil, kluci to určitě zabalí. Každý si půjde po svém, pokud se někdo z nich nechopí vedení. V tom případě je asi brzy někdo pozabíjí, jen co vystrčí nos z domu.“

„Ty se tam nemůžeš dostat? Do toho Mabrokovy baráku?“

„Ne, určitě předělali ochrany, abych nemohla. Ani nevím, jestli se tam tentokrát někdo vracel.“

„Vy jste spolu vycházeli skvěle, že?“ rýpla jsem si tentokrát já.

„Jo, kamarádi na život a smrt,“ ucedila ironicky. Šly jsme vedle sebe po chodníku a občas se za námi někdo otočil, tedy spíš za Kat, která vypadala rošťácky sexy. Na mě to bylo až příliš vyzývavé. V tak krátké sukni bych nevylezla ven. Jenže ona se v tom viditelně cítila dobře a dávala to na sobě znát. Přemýšlela jsem, jestli mají všichni čarodějové přemrštěné sebevědomí. Cesta proběhla svižným krokem a v tichosti. Kat se neustále ohlížela, až jsem měla chuť ji okřiknout.

Odemkla jsem vchod a nechala ji vejít. Máma byla pořád v léčebně. Doktor sice říkal, že by ji mohli za měsíc dva propustit do domácího léčení, ale já z toho nadšená nebyla. I když jsem si připadala osamělá a dala bych cokoliv za to, abych nemusela být sama. Jako bych celé ty roky sama nebyla... Netušila jsem, jak moc jsem si zvykla na Petrovu přítomnost. Dost často jsem přemýšlela, že bych se odstěhovala, ale kauce a další nemalé finanční výlohy s tím spojené rozhodně nebyly zanedbatelné. A co pak s bytem? Máma by nezaplátila energie a za chvíli by ji odstříhli.

Naše kroky se rozléhaly chodbou. Sousedům v patře nad námi dunělo techno. Mlčky jsme došly až ke mně. Hodila jsem tašku na gauč a sundala si lehkou koženkovou bundu.

„Dáš si něco?“

„Jen vodu,“ řekla. Sedla si do křesla a stáhla se do sebe. Připadala mi v tom okamžiku křehká a zranitelná, i když jsem věděla, jaký zabiják se v ní skrývá. Vzala obrázek, který mi trčel z tašky, odkud jsem vytáhla mobil. Rozevřela papír a mávla s ním na mě.

„To kreslil kdo?“

„Reisova dcera.“

„No, pokud je jasnovidka, tak má našlápnuto na slibnou kariéru,“ konstatovala. Petr byl nakreslený na nějakém místě, kde byly tmavé

mrazy a žlutá podlaha nebo písek. Za postavou litaly fialové blesky a válely se tam pneumatiky nebo něco takového. Já byla nakreslená mezi paneláky. „Takže i ta malá holka něco tuší. Chtěla jsem si promluvit o tom, jak dostaneme Petra zpátky.“ Položila jsem před ní sklenici a sedla si.

„Jak víš, že žije?“ zeptala jsem se.

„Je to snad jasné. Žádné z jeho kouzel nezmizelo.“

Vyhrnula si rukáv, přejela si po kůži a kolem zápěstí se rozsvítily třpytivé cestičky nějakého zaklínadla.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Přísaha, kterou jsem mu dala. Obě strany musí žít, aby fungovala. Po té události se kouzlo oslabilo, ale nepřerušilo.“

„Přísaha?“

„Jo, zavázala jsem se mu věrností.“

„Myslela jsem, že jste staří přátelé...“ namítla jsem.

„No a?“

„Že si věříte,“ vysvětlila jsem.

„Věra, důvěra... Obojí je jen slovo. Slovo, které se dá vzít zpět. Svět je plný lži a klamu. Když ti jde každý den o život, pochopíš to. Dlouho jsme se neviděli, proto jsem chtěla, aby mi věřil. Nechtěl to po mně, nabídl jsem mu to sama,“ řekla hrdě. Když viděla, jak se mračím, dodala: „Ty prostě pořád nechápeš čaroděje. Přijde ti to ponižující?“

Pokrčila jsem rameny.

„Svěřit se někomu do rukou. Dát mu svůj život jako záruku, to je pravá důvěra a přátelství.“ Nehádala jsem se s ní. „Víš, lidi si dneska myslí, že každý musí být něčím výjimečný a skvělý. Ale není. Jsou lidi, kteří jsou úplně obyčejní. A každý má svou roli. Nemůžeme být všichni hrdinové. Já jsem nikdy nebyla vůdce, přenechala jsem to někomu, kdo byl. Nechat se vést není nic špatného, pokud to dělá někdo, komu věříš. Má tvůj život v hrsti, ale na druhou stranu má za tebe zodpovědnost. Jestli ti přijde ponižující někomu věřit, asi máš ty hodnoty trochu pomotaný.“

„Asi to jde mimo mě. Žiju mezi obyčejnými lidmi. Každý tu kope sám za sebe. Každý chce být nejlepší, úspěšný a hrdina. Prostě jsem si na to zvykla.“

„Na tom, jak jsi dobrá a jaké máš ambice, záleží tvoje přežití. Dost často jsme zabíjeli čaroděje, kteří si mysleli, kdoví jak nejsou skvělí.“

Jenže nebyli. A samozřejmě řvali dost nahlas, aby o nich svět věděl. O to lehčí pak bylo je sejmout. Ale jasný, tvůj svět chápu, i když v něm nežiju. Ne že by to bylo moje rozhodnutí.“

„Petr říkal, že tě Mabrok donutil, abys mu sloužila.“

„Nejsem zvědavá, co ti o mně nakecal. Vždycky si všechno idealizoval...“

„To vůbec, popsal tě jako vypočítavou mrchu, totálně vypatlanou a zákeřnou. Vůbec nemyslím, že by to příkrášloval,“ ujistila jsem ji sarkasticky.

„Tak to je v cajku. To tak nějak odpovídá skutečnosti,“ odpálkovala mě s úšklebkem. Pak začala trochu vážněji. „Moje rodina žila mezi lidmi. Všichni byli čarodějové a nejvíce nám šlo léčitelství. Můj otec...“ hlesla a její rysy na okamžik ztvrdly, „byl doktor. Svou moc používal pro lidi. Nikdy nás nezajímaly války s čaroději. Jenže pak měli rodiče autonehodu a oba zemřeli. Já to přežila...“

Přežila jsem to proto, že mě matka vyléčila, než umřela. Seděla jsem na zadní sedačce. Auto zůstalo na střeše, celý předek byl zdemolovaný. Zůstala jsem viset v pásech. Táta byl mrtvý hned. Máma měla desítky zlomenin. Všude byla krev. Když jsem se probrala, těsně před tím, než mě hasiči vytáhli, její mrtvá ruka mi svírala kotník. Léčivá magie byla všude. Zachránila mě místo sebe.“

Ztěžka polkla a sledovala moji reakci.

„To... mě mrzí,“ vysoukala jsem ze sebe. Zhluboka se nadechla a vyprskla smíchy.

„Kecám. Chtěla jsem tě jen nachytat na dojemný příběh. Moji rodiče prostě umřeli při autonehodě. Pak jsem zůstala u babičky. Hodně mě naučila, co se magie týče. O několik let později jsem poznala Petra...“

Pomáhal mi. Spřátelili jsme se. On nikoho neměl a i já zůstala skoro sama. A pak přišel Mabrok. Hledal léčitele do týmu a věděl, že mí rodiče tu schopnost měli. Vyhrožoval nám, a když jsme odmítli... prostě to udělal tím horším způsobem. Rozhodně jsem si svůj život takhle nepředstavovala. Jenže jsem nemohla utéct.“

„Jemu nevadilo, že jsi bílá čarodějka?“ zeptala jsem se. Při pohledu na ni bych ji na nic takového netipovala. Asi jsem pořád měla pocit, že bílí čarodějové vypadají spíše jako banda hipíků.

„Ne, vždyť Petr je taky bílý čaroděj, i když to tajil. Jde o schopnosti. V každé skupině potřebuješ někoho, kdo umí léčit. To neznamená, že nemůže i zabít.“

Vypadala náhle smutně a mimoděk si sevřela bok.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se. Mávla nad tím rukou.

„Mám v krvi pořád tolik magie, že se ty rány ještě nevyčistily a hojí se pomalu. Jindy bych už dávno byla fit.“ Nadechla se a pokračovala: „Když se trhlina zavřela, dost to přeházelo všechny magické toky. Moje léčitelská schopnost by mě jindy dala dohromady během několika hodin, ale tentokrát to nefungovalo. Nevím proč. Těla čarodějů většinou přebytečnou magii vstřebají. Možná samotná trhlina způsobila anomálii, nebo toho bylo až příliš. Udělalo se mi lépe až po pár týdnech v nemocnici, ale trvalo dlouho, než mi srostla žebra. Když jsem se začala dávat dohromady, doktorům to připadalo divné, tak jsem radši vypadla.“

„Myslíš, že by si tě chtěli nechat na pozorování?“

„Nenech se zmást, instituce většinou vědí, že čarodějové existují. Akorát to není věc, kterou ti napíší do karty. Nicméně málokdy na ně narazí, protože čaroděj si buď pomůže sám, nebo skončí někde ve škarpě s podříznutým krkem. V mém případě jim nejspíš Reis řekl, co jsem zač, ale jindy by volali oni jemu. Nemám u sebe doklady ani pojištění, takže by to nechali prošetřit. A Reis by se hned chtěl přetrhnout, aby mě využil. Nechci mít s policií nic společného, stačilo mi, co provedli Petrovi.“

„Nenapadlo vás někdy, že kdybyste využívali své schopnosti ve prospěch ostatních, měli bychom se všichni mnohem líp?“ namítla jsem. Kdyby bylo u policie víc čarodějů, rozhodně by se lépe bojovalo s čímkoliv. Stejně tak, kdyby měli lékaři v týmu jednoho léčitele, možná by dokázali více lidí zachránit, místo toho, aby většina čarodějů pracovala pro nějaký gang.

„Sni dál,“ odtušila. „Lidi jsou lidi, neklapalo by to. Můžu se tě zeptat stejně, jestli nemyslíš, že by bylo lepší, kdyby tohle policie vůbec neřešila a nechala gangy, ať se zabíjí mezi sebou. A navíc plno čarodějů žije mezi lidmi skrytě a své schopnosti využívá buď proti nim, nebo pro ně. Už se to dávno děje, jenom to každý nepotřebuje vytrubovat do světa. Jen lidi jako Reis by chtěli, abys na všechno měla papír a dohled.“

Přehodila si vlasy za ucho. Když jsem si ji prohlížela, musela jsem uznat, že je opravdu hezká. Moc se nelíčila, ale byla přirozeně krásná. Na tváři měla lehký poprašek pih a vlasy husté a vlnité. Případala jsem si vedle ní jako zmoklá slepice. Nicméně byla jsem rozhodnutá, že žárlit nemá smysl. Jestli jsem chtěla Petrovi pomoci, neměla jsem jinou možnost než se s ní spojit. A taky jsem si byla jistá, že ať si s Petrem prošli čímkoliv, bylo mezi nimi především přátelství. Protože když mohl mít ji, jaký by měl důvod zůstat se mnou, kdyby opravdu nechtěl?

„Tak teda probereme tu věc...?“ zeptala jsem se.

„Jo. Zajímalo by mě, co se vlastně stalo. Slyšela jsem Reise, jak mluvil o nějakém kolapsu reality a vrácení času.“

„Je to složité. Ani pořádně nevím, jak to popsát. Restartovala jsem to před tím, než Hájek vstoupil do trhliny, aby ji zavřel.“

„Nepovedlo se mu to?“

„I když byl dohlížeč, nestačil na to. Petr mu pomohl a... já nevím, co se stalo. Možná tam zůstal. Možná se někde ztratil.“ Zakroutila jsem hlavou. Znovu se mi ta událost útržkovitě vybavila. „Jakmile jsem ho pustila, zahalil ho písek. Viděla jsem, že vstoupil do brány a moc kolem něj plála. A pak už nic. Všechno, co se stalo v blízkosti trhliny, je mimo mé chápání. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Byla jsem se tam podívat po pár týdnech, ale nedokázala jsem nic najít.“

„Myslíš bránu?“ ujišťovala se.

„Nebylo tam vůbec nic. Jako bys stála v bílé místnosti. Nemohla jsem cestovat, nebyly tam vzpomínky. Prostě naprosté prázdno. Nejsem sice čarodějka, takže ty bys možná zjistila víc, ale pro mě to bylo vymazané místo na mapě.“

„Trhlina musela být opravdu hodně výrazná,“ zapřemýšlela Kat. „Jsem si jistá, že ji způsobila ta šílená koncentrace uvolněné magie a hromadné úmrtí. Dřest tam nejspíš už měl nachystáno mnoho věcí pro finální kouzlo. A velké množství uvolněné magie to prostě uvedlo do pohybu. Přetížilo to realitu.“

„Je to možné,“ hlesla jsem, protože jsem tomu tak dalece nerozuměla. „Vy jste v tom domě někdy byli? Když jsem řekla, že to je dům na rozhraní, Petr vypadal, jako by si něco vybavil.“

„Nikdo ti neřekl, co to je?“ zeptala se, ale odpověď jí byla více méně jasná. „Není to konkrétní místo. Je to bod, kde se protínají

světy. Nevím, nakolik rozumíš astrálními sférami a dimenzím, ale většina z nich se nějakým způsobem dotýká našeho světa. A v tom místě je předivo reality o něco tenčí. Přes sféry a prostor protékají magické toky a proplétají se napříč všemi rozměry. A občas se najde místo, kde se dotýkají třeba dvě a více sfér. Taky se tam většínou tvoří magické uzly a je tam tedy spousta energie. Někdy se tam otevírají zřídla, ale to je jen předzvěst. Zřídla mohou být kdekoliv po městě, kde se hromadí energie, ale uzly jsou vzácné. V minulosti se na těch místech stavěly domy, které byly dobře hlídány. Těm se říkalo domy na rozhraní.“

„A kdo je vytvořil?“ zeptala jsem se.

„Čarodějové. V osmnáctém a devatenáctém století bylo plno organizovaných spolků, skupin magicky obdařených lidí, jež chránily ty, kteří žádné schopnosti neměli. Byla to v podstatě kultivovanější obdoba dnešních gangů až na to, že kdysi to představovalo posílání a tradici předávanou z rodičů na děti. A domy na rozhraní tvořily mocný nástroj.

Mohla jsi otevřít bránu a utéct z jednoho místa na druhé, třeba kilometry vzdálené. Všichni čarodějové se neumí přemísťovat. Ovšem tehdy stačil jeden čaroděj, aby otevřel bránu a převedl tamtudy celou skupinu obyčejných lidí. Takhle zachraňovali Židy před deportacemi. Ostravské Němce před našťvanými Čechy, když válka skončila. Za socialismu se tím dalo dobře šmírovat, když jsi na někoho chtěla vyhrabat materiál na udání. Nebo taky utíkat, když ses potřebovala rychle zdejchnout. I dneska to můžeš využít ke zlodějině zrovna jako k vraždění. Většina čarodějů je používá pro průchod v tomhle světě a málokdy se snaží dostat do nějaké jiné dimenze, protože to je samozřejmě nebezpečné.“

„A proč se o těch domech neví? To je jich tolik?“

„Moc jich není, ale tady ve městě jich bylo minimálně pět. Rozhraní se nejčastěji objevují ve velkých metropolích. Ve volné přírodě jsou málokdy, ale podle mě to je typem magie. Ve městech je jiná než třeba v lese. Přírodní magie je rozptýlená, je součástí místa, pramení odevšad. Ve městech jsou zóny, kde toky nejsou, a naopak místa, kde jsou husté jako spleť elektrického vedení. Lidské bytí, vzpomínky i myšlenky dokážou hodně přiživit ducha místa.“

„A to není žádná mapa? Seznam? Proč je třeba policie nehlídala?“

„To se musíš zeptat svého fízla,“ odpověděla.

„Ale David...“ Musela jsem jít odpoledne na stanici, ale najednou se mi tam vůbec nechtělo.

„David o tom možná nemusel vědět,“ řekla. „Policii netvoří jen on.“

„Koho máš na mysli?“ zamračila jsem se.

„Zkus se nad tím zamyslet,“ doporučila mi. „Ale nejspíš o nich věděl, jen žádný nenašli. A i kdyby, k čemu by mu to bylo, když není čaroděj a váš jediný člen s takovým talentem má největší problém najít ráno protězu.“

„Hm... na tom něco bude.“

„Ale třeba rodiče té blondýny by o tom něco vědět mohli. Většina popisů k branám a nákresů čarodějnických kruhů se drazo prodává na černém trhu. Pokud nevíš, kam brána vede, je to, jako bys dobrovolně vlezla do medvědí jeskyně. Proto Mabrok nechtěl riskovat a raději chtěl otevřít bránu přímo do určitého světa než přes tyhle domy. Už jen proto, že většinou jsou ve vlastnictví čarodějů. A nikdo o nich nesmí ani ceknout, protože jinak by se o ně strhl boj. Představ si, že bys dokázala otevřít bránu a projít třeba do každého svázaného domu. Na místo, které sis předtím označila. Třeba skrz zrcadlo, vodní hladinu nebo krb. Kdybys obnovila všechny směry a pak tamtudy vpustila armádu čarodějů, máš vmžiku celé město v hrsti. Ve spánku pozabiješ kohokoliv, kdo by se ti mohl postavit.“

„Takový dům by přece musel mít pro kohokoliv magicky obdařeného velkou cenu,“ namítla jsem.

„Taky má. Myslím, že i policii o něj v tom Hrušově šlo. Kdyby ho získali, mohli by jeho prostřednictvím zasáhnout kdekoliv. Navíc domy si pamatují a minulost je jako otevřená kniha pro ty, co v ní umí číst. Nebyl by pak problém vtrhnout někam, kam v minulosti vedla brána, třeba přímo do Drestova doupěte, a vyčistit to tam. Skrze takový dům by nebylo těžké vyhledat další členy gangu a čaroděje, kteří tamtudy procházeli. Tohle chtěl určitě ten jejich dohlížeč. Problém byl, že to místo už bylo ve špatném stavu a teď je pryč. Trvá roky, než opravíš magické průchody... Jak vlastně Drest zemřel?“ zeptala se. „Zabil ho Petr?“

„Ne, vlastně se o to postaral Bezejmenný.“

Přimhouřila oči a pak se mimoděk usklíbala.